

myndigheders informationsformidling og vice versa.

Forudsat at parterne går ind i et åbent og konstruktivt samarbejde, rummer Centeret efter Det Radikale Venstres mening alle muligheder for at blive til gavn for forbrugerinformationen. Dels bliver det nemmere at koordinere informationsopgaverne, så ressourcerne bliver anvendt mere hensigtsmæssigt, og dels vil det med den samtidige opprioritering af området blive muligt at kvalificere formidling af både den objektive og den forbrugerpolitiske information.

Vi ved jo alle, hvor vanskeligt det er at komme igennem med vores budskaber og især komme igennem med dem på en måde, der fører til en ændret adfærd. Det kræver ekspertise og professionalisme, men det kræver også et velfungerende lokalt netværk, og derfor opfordrer vi fra Det Radikale Venstre til, at Centeret benytter sig af den mangfoldighed af foreninger og grupper, der beskæftiger sig med forbrugerrelaterede emner i lokalsamfundene. Det er ikke bare en forudsætning for at nå bredt ud, det er også afgørende for, at den information bliver andet og mere end endnu en lille dråbe i den rivende informationsstrøm.

Lad mig slutte med et par bemærkninger om sammensætningen af repræsentantskabet. Jeg har noteret mig, at ministeren endnu ikke har lagt sig 100 pct. fast på, hvordan det skal sammensættes. Det har Det Radikale Venstre heller ikke, og måske skulle vi tænke meget mere visionært og utraditionelt i de forhandlinger, vi nu skal i gang med, for karakteren af forbruget har jo forandret sig voldsomt gennem de sidste 30-40 år. Dengang drejede det sig primært om fødevarer, tøj og udstyr til boligen osv., men i dag er forbruget meget mere mangfoldigt – AV-midler, informationsteknologi, finansielle ydelser og transportmidler, for bare at nævne et udpluk. Desuden er store områder, der tidligere blev varetaget af det offentlige som f.eks. postvæsenet, kollektiv transport, elforsyning og teleydelser, på vej ind på det frie marked, og endelig har vi jo fået begrebet den politiske forbruger. Man kunne vel tillade sig at spørge, om moderne forbrugere reelt er repræsenteret i de organisationer, der i dag kontrollerer forbrugerinformationen.

Alt i alt finder Det Radikale Venstre, at lovforslaget er et godt udgangspunkt for nødvendig opkvalificering og modernisering af forbrugerinformationen.

Annette Just (FP):

Jeg har siddet og lyttet med forundring til debatten, for jeg må indrømme, at Fremskridtspartiet kan se rimelig meget positivt i forslaget.

Hr. Svend Erik Hovmands argument var, at det bliver som at genoprette det gamle sovjetiske TASS, som var den eneste sandhedsgyldige meningsdanner i Sovjetunionen; men vi må jo erkende, at der var bl.a. også et blad, der hed *Isvestija* – ikke fordi jeg synes, der var stor forskel på dem, men mit russiske er vel heller ikke så godt, så jeg kan finde den politiske forskel på de to medier.

Jeg har måske nogle gange lidt vanskeligt ved at se forskellen mellem de to institutioner, vi fra statens side ofrer en masse penge på hvert år, og da jeg så forslaget, startede jeg med at skrive: Nej, det lyder frygteligt, vi skal ikke have mere information, for så vil det blive fuldstændig forvirrende for alle de stakkels borgere, der gerne vil vide noget! Men så gjorde jeg mig den umage at læse længere ned, altså længere end lige overskriften, og så sagde jeg: Jamen hvad er det her egentlig for noget? På trods af, at erhvervsministeren er socialdemokrat, og på trods af, at han sidder i regering sammen med De Radikale – lad mig sige det i spøg – har han faktisk fundet ud af, at det måske var en meget god idé at rationalisere lidt, så vi ikke laver dobbeltarbejde, og oprette en selvejende institution.

Jeg må sige undskyld til hr. Hovmand: Vi har i Fremskridtspartiet ikke spor imod at lave noget statsdirigeret om til noget selvejende, og slet ikke når det er sådan, at for alle dem, der er tjenestemandsansatte, er der allerede lavet en aftale om, at de får det mere frit, for de bliver ikke ansat på livstid, ligegyldigt hvor gode eller dårlige de er. Og vi har da slet ikke noget imod det, når der også er en lille paragraf, der siger, at hvis foretagendet ikke kan løbe rundt, kan det altså likvideres. Jeg siger det kun, fordi jeg faktisk tror, at i hvert fald erhvervsministeren selv tror på, at det skal være en regulær selvejende institution.

Som sådan går Fremskridtspartiet ind for, at der skal så mange og så gode informationer ud til borgerne som muligt; men jeg må også indrømme, at jeg selvfølgelig kan blive rystet, når jeg kan blive enig med en socialdemokratisk ordfører, som går herop og siger: Var det ikke en idé, at vi gav mulighed for, at der kun var ét sted, borgeren skulle ringe til og spørge: Hvordan skal jeg forholde mig til det her? Hvad vil